

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΡΔΟΣ

[Υπό Δ. Πιραντέλλο]

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σίξ ακολουθούσε, σκουπίζοντας αδιάκοπα το σβέρο του και το μέτωπό του, και άπαντούσε στους νοι- κάρηδες :

— Κύριε... φθάσαμε ; 'Ο Κόρσι ; Τέταρτο πά- τωμα έδω ;

Μιά κυρία και μιιά νέα, μητέρα και κόρη, άνέβη- καν τή στιγμή αυτή γοργά τή σκάλα και άμεσα άκουστηκαν έ- πάνω ή άπελπισμένες κραυγές τής 'Αδριανής.

'Ο Βακαλόπουλος κου. ούσε τό κεφάλι, με δυσφορία. 'Επειτα γυρίζοντας στό Σίξ :

— 'Επιβλεπε ου στό άνέβασμα, ειπε, και άνέβηκε βιαστικά τά δυό πατώματα του τόν έχωριζαν από τό διαμέρισμα τών Κόρσι. Βρήκε εκεί τή κυρία Κόρσι.

— Κάμετε θάρρος, αγαπητή μου κυρία, ειπε, μη φωνάζετε έτσι. Θά τόν κάμετε κακό. Σας παρακαλώ, κυρίες, πάρετέ τήν άπ' έδω !

— Θέλω να τόν ιδώ ! 'Αφήστε με ! Θέλω να τόν ιδώ ! φώναζε κλαίγοντας ή 'Αδριανή.

— Θά τόν ιδήτε, τή ειλεγε ό γιατρός, σάς τό ύπόσχομαι, μά όχι τώρα... Πάρετέ τήν άπ' εκεί !...

Τό φορείο ήρχετο.

— Τήν πόρτα ! φώναζε ένας από τούς νοσοκόμους λαχανια- σμένος.

'Ο δόκτωρ Βακαλόπουλος έτρεξε ν' άνοξη και τό άλλο φύλλο τής πόρτας, ενώ ή 'Αδριανή, παρηδέροντας, έσερνε μαζί τής τής δυό γεγνησες προς τό φορείο.

— Σε ποιά δωμάτιο ; παρακαλώ... Πού εινε τό κρεβάτι ; ρώ- τησε ό δόκτωρ Σίξ.

— 'Απ' έδω, άπ' έδω ειπε ό Βακαλόπουλος. Και στρεφόμενος στις δυό γυναίκες φώναζε : — Μά κρατήστε τήν ! Δέν εισθε ικανές να τή κρατήσετε ;

— 'Ω ! Παναγία μου ! φώναζε ή κυρία του δευτέρου πατώματος, μιιά κοντόχονδρη με μεγάλο στήθος, στέκοντας μπροστά στην άπε- γνωσμένη 'Αδριανή.

Οι δυό άστυφύλακες εβάδιζαν πίσω από τό φορείο. Σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα τής εισόδου. 'Εξαφνα, στη σκάλα άκούστηκαν θόρυβοι από φωνές και βήματα βιαστικά. Προφανώς ό πορτιέρης άνοιξε πάλι τήν άμαξόπορτα και ; τό πλήθος τών περιέργων ειχε πλημμυρίσει στη σκάλα.

Οι δυό άστυφύλακες απέκρουσαν τήν έπιδρομή.

— 'Αφήστε με να περάσω, φώναζε στό συνωστισμό, στα τελευ- ταία σκαλιά, άνοίγοντας δρόμο με τούς άγκώνας, μιιά κυρία ψηλή, ξερακιανή, μαυροπόρα, με όψη γλομής, και μαλλιά στρωτά, μαύρα άκρομή μ' όλη τήν ηλικία τής και τής κακοπάθειες που έφαινετο ότι ειχε δοκιμάσει. 'Εγύριζε άπ' έδω και άπ' εκεί, σαν τυφή. 'Η ματιά τής ήταν, πραγματι, μισο- σβημένη άνάμεσα στα φουσκομένα και μισόκλει- στα βλέφαρα. 'Οταν άνέβηκε τή σκάλα και έ- φθασε στην πόρτα, με τή βοήθεια ενός νέου κα- λοντυμένου, που τήν ακολουθούσε, τή σταμάτη- σαν στό κατώφλι οι άστυφύλακες :

— Δέν επιτρέπεται !

— Είμαι ή μητέρα ! ειπε εκείνη με όρημ, και με μιιά προστακτική χειρονομία παραμέρισε τούς άστυφύλακες και έ μπήκε στό διαμέρισμα.

'Ο καλοντυμένος νέος τρύπωσε πίσω της, σά να ήταν μέλος τής οικογενείας. 'Η νεοφερμένη διη- θύνθη σ' ένα δωμάτιο σχεδόν σκοτεινό, μ' ένα μόνο φεγγίτη στην όροφή. Δέν έβλεπε τίποτε φώναζε :

— 'Αδριανή !

'Η 'Αδριανή, καθμένη άνάμεσα στις δυό νοι- κάριες που ζητούσαν άνεπιτήδεια να τής δώ- σουν θάρρος, άνασκήθηκε φωνάζοντας :

— Μαμά !

— 'Ελα, έλα κόρη μου, φτωχό μου κορίτσι ! Πάμε να φύγουμε άμέσως.

Η φωνή τής γοργάς κυρίας ήταν γεμάτη λύπη και αγανάκτηση.

— Μη μ' άγκαλιάσεις ! Δέν πρέπει να μείνης έδω ούτε στιγμή περισσότερο, πάμε...

— 'Ω ! Μαμά ! Μαμά ! φώναζε με λυγμούς ή 'Αδριανή, με τά μπράτσα ρυγμένα στό λαμό τής μητέρας.

Αυτή τήν παραμέρισε και ειπε μ' άναστε- ναγμό :

— 'Ωχ ! Κόρη μου, πιό κακότυχη και από τή μητέρα σου !

'Υστερα, κνίγοντας τή συγκίνησή τής, ειπε με θυμό :

— 'Ενα καπέλλο άμέσως, ένα σαλι ! Πάρε τό δικό μου... Και πάμε να φύγουμε άμέσως, μαζί με τά παιδιά... Πού εινε ; Δέν μπορώ να σταθώ ούτε στιγμή... σ' αυτό τό καταραμένο σπίτι, ναί,

τό καταραμένο !

— Μαμά, τι λέε, Μαμά ; ρώτησε ή 'Αδριανή, πνιγμένη σε δάκρυα.

— 'Α ! Δέν ξέρεις ; Δέν ξέρεις τίποτε άκόμη ; Τίποτε δέν σου ειπαν ; Δέν έβαλες κιαμιιά ύποψία με τό νού σου ; 'Ο άντρας σου εινε φονιάς !

— Μά εινε πληγωμένος, Μαμά !

— 'Ο ίδιος πληώθηκε, με τά χέρια του ! Σκότωσε τό Νόρη, κατάλαβες ; Σ' άπατούσε με τή γυναίκα του Νόρη... Και αυτή, έπεςε από τό παράθυρο !

'Η 'Αδριανή έβγαλε ένα δυνατό ξεφωνητό, και έπεςε στην άγκα- λιά τής μητέρας τής, λιπόθυμη. Μά ή μητέρα τής δέν έδωσε σ' αυτό προσοχή, και ενώ τή βαστούσε, εξακολουθούσε να λήη με φωνή που έτρμε από λύσσα :

— Για κείνη... για κείνη... άπατούσε έσένα, κόρη μου, άγγελέ μου, που δέν ήταν άξιος ουτε να σε κυτάξη... Φονιάς !... Για κείνη... κατάλαβες, κατάλαβες ;

Και τή χτυπούσε έλαφρά στον ώμο, τή χάιδευε, σχεδόν τή να- νούριζε.

— Τί συμφορά ! Τί δράμα ! Μά τί συνέβη ; ρωτούσε σιγανά ή κοντόχονδρη κυρία του δευτέρου πατώματος τόν καλοντυμένο νέο, ού έστρεψε σε μιιά άκρη παίρνοντας σημειώσεις.

— 'Ελν' ή γυναίκα του ; ρώτησε αυτός, άντι ν' άπαντήσει. Μπο- ρείτε να μου πητε τό οικογενειακό δνομα τής νέας ;

— Είνε από τήν οικογένεια Μοντεσάνη.

— Και τό όνομά τής ;

— 'Αδριανή. Είσθε δημοσιογράφος ;

— Σούτ, για τό Θεό !... Και αυτή, ελν' ή μητέρα ;

— 'Η δική τής μητέρα... 'Η κυρία 'Αμαλα Μοντεσάνη, ναί, κύριε.

— 'Αμαλα ! εύχαριστώ, εύχαριστώ... Ναί, δράμα, πραγματικό δράμα, κυρία...

— 'Η κυρία Νόρη απέθανε !

— Μά καθόλου... Μόνον πληγώθηκε πέφτοντας... 'Ο σίξυγος απέθανε...

— 'Ο δικαστής ;

— Δέν ήταν δικαστής, ήταν άντεισαγγελεύς.

— Ναί, τέλος πάντων, εκείνος ό άσχημομούρης νέος, ε- ως Κα- λοβρέξος, νεοφερμένος... 'Ηταν τόσο φίλος με τόν κ. Κόρσι !

— Φυσικά, ειπε με γέλιο σαρκαστικό ό νέος, έτσι γίνεται πάντα...

'Αλλά συγγνώμη, που βρίζεται ό κ. Κόρσι ; 'Ηθελα να τόν ιδώ...

'Αν ειχάτε τήν καλοσύνη να μου δείξετε...

— 'Απ' εκεί... Περάστε στό δωμάτιο, στη πόρτα δεξιά.

'Ο νέος πέρασε στό δωμάτιο του τραματίου. Διαβαίνοντας από τό διάδρομο, ειλε με άγοράκι που, ζωηρό, με τά χέρια πίσω από τής κλάτες, ρωτούσε ένα από τούς άστυφύλακας :

— Πέ μου με τί τόν βάρεσαν τό μπαμπά, με τουρέκι ;

Γ'.

'Ο Τομάσος Κόρσι, με τό στήθος γυμνό, ά- κομπισμένο στα προσέφαλα, κύταζε, με μάτια που έλαμπαν, τό γιατρό Βακαλόπουλο που ειλε βγάλε τό σακάκι του και, άνασκουμπισμένος, έ- ζήτηζε τήν πληγή με τ' άδύνατα και δασύτριχα χέ- ρια του. Από καιρού εις καιρό, ό Κόρσι έστρεφε τά μάτια στον άλλο γιατρό σά να ζητούσε να μάθη στα μάτια εκείνων τών δυό άν τόν τέλος του πλησιάζει. 'Η χλωμάδα του έδινε όμορφιά στό άρ- ρενωπό πρόσωπό του.

Στό δημοσιογράφο, που μπήκε φοβισμένος, έρ- ριζε μιιά ματιά υπερχήφανη, σά για να τόν ρωτήσει ποιός εινε και τί θέλει. 'Ο νέος σίμως στό κρεβ- βάτι χλωμός.

— Σ' έδω, Βιβόλη ! ειπε ό γιατρός Βακαλό- πουλος, μόλις γυρίζοντας.

'Ο Κόρσι εκλεισε τά μάτια και άναστενάξε βα- θια.

'Ο Λέλλος Βιβόλης περιμενε να ξαναγυρίσει ό γιατρός, όσο πιιά π.υ θηγήθηκε και του φώναζε «Ψτ !» σιγανά, δείχνοντας τόν πληγωμένο για να τόν ρωτήσει με χειρονομία ποιιά εινε ή κατάσταση του. 'Ο γιατρός με τό δάχτυλο του έδειξε τήν πληγή επάνω από τόν άριστερό μαστό.

— Ωστε, πάει καλλιά του. Ειπε ό Βιβόλης με έκφρασητική χειρονομία.

Μιά στολαγματιά αλμα φάηκε αυτή τήν στιγ- μη επάνω από τήν πληγή. 'Ο γιατρός τή σκούπισε με λίγο βαμ- βάκι. 'Υστερα μιλώντας μόνος του :

— Πού στό διάβολο σπηνώθηκε ή σφοίρα ; διερωτάτο. 'Ισως στον πνεύμα... Ναί, άτυχώς έτσι εινε...

Και έμόρφασε.

('Ακολουθεί)

